

ἀναπαύεται σήμερον ἐν τῷ κοιμητηρίῳ
τῆς πόλεως ταύτης· ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης
πλακῆς τῆς καλυπτούσης τὸν τάφου του
ἐχάραξαν:

ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΑΛΒΕΡΤΗΣ

δεκαεπταετής.

Δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ εἰκονίσω τὴν
θλίψιν τῆς κυρίας Μαλβέρτης καὶ τῆς
Ἀλίσκης· ἡ νέα κόρη ἠθέλησε νὰ γείνη
μοναχὴ, ἀλλὰ τὰ δάκρυα καὶ ἡ ἀπελπι-
σία τῆς θείας τῆς ἐπεισαν αὐτὴν νὰ
μεταβάλλῃ γνώμην.

Ἐμεινεν εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ μετὰ
παρέλευσιν δύο ἐτῶν συγκατετέθη νὰ
συζευχθῆ τὸν Παῦλον! Ὅπως ἡ Ἀλί-
σκη οὕτω καὶ ὁ Παῦλος οὐδέποτε ἐνόη-
σαν τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὅκτῳ μετὰ τὸν γάμον ἡμέρας ὡμο-
λόγησε τὴν ἀλήθειαν ἡ κυρία Μαλβέρτη,
ὁ δὲ Παῦλος καὶ ἡ Ἀλίσκη ἤκουσαν τὴν
βραδεῖαν ταύτην ἐξομολόγησιν μὲ τὰ
δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὴν ἰδίαν
μάλιστα ἐσπέραν ἐπῆγαν καὶ ἐγονυπέ-
τησαν ὁμοῦ εἰς τὸ κοιμητήριον.

Ἐκεῖ χειροκρατούμενοι προσευχήθη-
σαν μακρῶς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἰουλίου,
ἵνα εὐλογήσῃ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν οὐρανῶν
τὴν ἔνωσιν, τὴν ὁποῖαν ἠθέλησε, καὶ
ἥτις ἐγένετο ἡ ἔμμεσος αἰτία τοῦ θα-
νάτου του.

A. B.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΦΑΣΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΝ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

1.

Ὦ, πόσων εἶδον θελκτικῶν παρθένων ὄμμα δούλι
Τοιαύτ' ἡ μάτρα· θύματα θηρεύει τὸ μνημεῖον.
Πρέπει τὸ χόρτον ὀρέπανον ὀλέθριον νὰ δροίπῃ,
Καὶ αἱ τετράζυγες, χορῶν τῶν παννυχίων, πρέπει
Ῥόδα ὑπὸ τῶν πόδα των εὐώδη νὰ πατώσῃ·
Νὰ βέουν πρέπει βύακες γοργῶς καὶ νὰ σθεσθώσῃ·
Μὲ τάχος πρέπ' ἡ ἀστραπὴ νὰ σβύνεται ἰδέας,
Καὶ τ' ἄνθη τὰ ἀστέρια περικαλλοῦς μηλέας,
—Χιῶν τοῦ ἔαρος ἡμῶν εὐώδης—ζηλοτύπως,
Τοῦ Ἀπριλίου παγετοὶ νὰ καίωσιν ἀλύτως!

Τοιαύτη εἶναι ἡ ζωὴ ἀείποτε· βαθεῖα
Ἐπέρχεται μετὰ τὸ φῶς ἡ νύξ καὶ ἡ σκοτία,
Κ' ἡ ἔγερσις ἄνω ἐκεῖ ἢ ἔνδον τοῦ μνημείου·
Περίξ φαίδρου καθήμεθα ἀπλήστως συμποσίου,
Πλὴν παραιτοῦντὰς θέσεις των μετ' ἐπιμύητον ἦθος,
Τὸ τέλος πρὶν ἀναφανῆ συνδαίτημόνων πλῆθος!

2.

Πόσας θνησκούσας εἶδον, φεῖ· λευκὴ, ῥοδίν' ἢ μία·
Ἄλλ' ἠκροῦτο τ' οὐρανοῦ μολπὴν κ' ὑπεμεῖδια·
Ἄλλ' εἰς τὴν χεῖρα μέτωπον ἐστήριξε θλιμμένον,
Κ' εἶχ' ἡ φλογίνης ψυχῆ τὸ σῶμα τῆς θραυσμένον,
Ὦς θραδαί ἔρνις φεύγουσα τὸν κλῶνα μετὰ βίας·
Μία, ἀλλόφρων, κάτωχρος, βορὰ ζηλοτυπίας,
Ὅνομα ἐπιθύριζε λησιμονηθὲν ἠσούχως·
Ἄλλη ἐσδέσθη ὡς μολπῆς θρηνοῦσας λύρας ἤχος,
Καὶ ἄλλη μὲ μεῖδιμα ἀγγέλου εἰς τὸ στόμα
Ἐξέλειπεν, ὅστις τὴν γῆν ἀναπολεῖ ἀκόμα!
Ὅλοι ἀδροφυῆ φυτὰ πρὶν ζήσουν μαραινθέντα·
Μὲ τὰς μικρὰς των φωλεὰς πτηνὰ ἀπολεσθέντα·
Περιστραί, ἔς εἰς τὴν γῆν ἐχάρισε τὸ θεῖον,
Μ' ἔρωτα καὶ μὲ χάριτας, στεφόμεναι παιδίων,
Ἡρίθμου χρόνους θελκτικῶς μ' ἀνοίξεις μυρω-

[μένας . . .

Πῶς! ἢ δ' ἡ πλάξ τοῦ μνήματος τὰς ἔχει καλυμμένας;
Πῶς! τόσα ὄντα μαγικὰ μὲ βλέμματα σβύσμένα·
Τόσαι λαμπάδες σβύσασαι, τὸς ἄνθη συντριμμένα!
Ὦ, ἄφατο . . . φύλλα πατῶν τοῦ φθινοπώρου κρύα,
Μακρὰν νὰ φύγω, εἰς δρυμοὺς καὶ εἰς ἔρηρὰ πεδία . . .
Φάσματ' ἀβρά! ἔρχοντ' ἐκεῖ, ἐγγύς μου, μία, μία,
Ὅποταν σκέψεις βεμβασμοῦ μ' ἀποπλανᾷ γλυκεῖα·
Ἀμφίβολον δεῖκνύει φῶς καὶ κρύπτει τὴν πλη-

[θύν των,

Καὶ βλέπω, βλέπω μεταξὺ των κλάδων τὴν μορ-

[φίν των,

Κ' ἐν μέσῳ φύλλων λάμποντα γοργῶς τὰ βλέμ-

[ματά των·

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἀδελφῆ ἐρατεινῶν φασμάτων!
Δὲν μᾶς χωρίζει θάνατος οὐδὲ ζωὴ· στηρίζω
Τὸ βῆμά των, ἢ μὲ πτερὰ ἐκείνων πτερυγίζω·
Ἄφατον ὄναρ· ὅτ' ἐγὼ νεκροῦμαι ὡς ἐκεῖνοι,
Αὐταὶ δὲ ζῶσιν ὡς ἐγὼ κ' ἐπὶ τοῦ κόσμου εἶναι . . .
Καὶ τότε ὄλ' αἱ σκέψεις μου αὐτὰς παρομοιάζουσιν·
Τὰς βλέπω, τὰς παρατηρῶ κ' «ἐλθέ ταχέως» κρά-

[ζουν·

Κύκλω μνημείου ἀνοικτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς κρα-

[τοῦνται,

Καὶ σιγαλῶς ὀρχοῦνται·

Εἶτα μετὰ βραδύτητος ἀπέρχονται πενθίμου·
Τότ' ἐνθυμοῦμαι, καὶ αὐτὰς βεμβάζει ἡ ψυχὴ μου . . .

3.

Μία ἰδίως· ἄγγελος, τῆς Ἰσπανίας αἶμα!
Χεῖρες λευκαί, μ' ἀγνάς πνοῆς τὸ σῆθος ἀναπάλλου·
Ὅμματ' μαῦρ' ἀσράπτοντα ἀπὸ Κρεόλης βλέμμα,
Κ' ἡ χάρις ἢ λαυθάνουσα ἐκείνη· στέμμα θάλλον
Στέφουσα Ἡῆης κεφαλῆν.

Δὲν εἶν' ὁ ἔρωσ τῆς πικρᾶς θανάτῃς τῆς ἡ αἰτία·
 Οὔτε χαρὰν τῆς ἐδιόεν ἀκόμη, οὔτε πόνον·
 Δὲν ἀποστάτει πάλλουσα ἡ νέα τῆς καρδία,
 Καὶ κρόφ' αὐτῆς ἐλέγαμεν, μὲ κρατημένον στόνον·
 Ὡ, πόσον εἶναι θελκτικὴ! . . .

Πόσον τὴν ἕτερπ' ὁ χορὸς τὴν ἐθανάτωσ' ὅμως!
 Ὁμοί· ὁ μαγικὸς χορὸς, ὁ ἐκθαμβῶν πᾶν ὄμμα·
 Φρίσσει ἀκόμ' ἡ κόνις τῆς, ἡδύς τὴν σείει τρόμος,
 Ὅταν εἰς νύκτα ἤρεμον εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
 Ὅρχεται σύννεφον λευκόν . . .

Πόσον τὴν ἕτερπ' ὁ χορὸς ὅτ' ἐορτὴ τις ἦτον,
 Τρεῖς νύκτας πρὶν τὸ φάσμα τῆς ἡτένιζ' ἀνατέλλον,
 Καὶ μουσικοὶ, καὶ χορευταί, καὶ ὄμιλος χαρίτων,
 Καθ' ὕπνου· πάντες ἤρχοντο, ἐχόρευον, ἐγέλων,
 Πρὸ τῶν κλειστῶν τῆς ὀφθαλμῶν.

Ἐπειτα κόσμοι ἤρχοντο, κοιμήλια, ἀλύστεις,
 Ἐταρξ' ἔτι σηρικὰ καὶ ἀδαμάντων λίθοι·
 Ὑφάσματα λεπτότερα ἀπὸ πτερὰ μελίσσης,
 Ταινίαι, ἄνθη, στέφανοι, ὥστε κανίστρων πλήθη,
 Νὰ πληρωθῶσι θαυσιλῆς.

Μὲ τὰς φαιδράς τῆς ἀδελφᾶς ἡ ἐορτὴ ὁπότε
 ἤρχετο, τὴν ῥιπίδα τῆς ἐκράτει, κ' ἐνθουσία,
 Κ' ἐν μέσῳ πέπλων ἔμμεν ἀκτινοβόλων, τότε
 Ἐσκίρτα μετὰ τῶν αὐλῶν ἡ νέα τῆς καρδία,
 Τῆς πολυφώνου μουσικῆς.

Ἦτο τερπνόνεις τὸν χορὸν πετώσαν ἡ τὴν βλέψη;
 Τοὺς κυανοῦς αὐτῆς κροσσοὺς ἡ ζώνη τῆς ἐκίνει,
 Κ' ἐλαμπον κάτω μελανῆς οἱ ὀφθαλμοί τῆς σκέπησ,
 Ὡς ὑπὸ νέφος μελανόν τὴν νύκτα λάμψιν χύνει,
 Ἄστρων διδύμων ἡ ἀκτίς.

Χορὸς εἶν' ὅλη, καὶ χαρὰ, καὶ φῶς μεϊδιαμάτων,
 Καὶ πάντες ἐθαυμάζαμεν τὰ κάλλη αὐτῆς μόνης·
 —Δὲν ἀναπτύσσει ὁ χορὸς τὸ πῦρ τῶν αἰσθημάτων·
 Ἡ ἀηδία μίγνυται εἰς τὰς τρυφὰς ὡς κόνις,
 Ἐπὶ ἐσθήτος φαινήσ . . .

Ἀνάρπαστος εἰς στρόβιλον ἐγένετο· ἐσκίρτα,
 Ἰπτατο, μάλις ἔπνεεν, ἐπέστρεφεν ἡσύχως·
 Οἱ φλόγγοι τὴν ἐμέθουον τῆς μουσικῆς, τὰ μύρτα,
 Αἱ λάμψεις· τῶσων λυχνίων, τῶσων βημάτων ἤχος,
 Ὁ θόρυβος ὁ χαριώπης!

Τί τέρψις! νέας μεταξὺ τοῦ πλήθους νὰ λαμβάνη
 Αἰσθήσεις ἀπὸ τὸν χορὸν, καὶ ν' ἀγνοῇ τί πράττει,
 Ἐὰν ἐντὸς κυλλεταὶ κούφον νεφῶν, ἡ φθάνη
 Τὴν γῆν καταδιώκουσα, ἡ κῆμα κατεπάτει,
 Περιδονούμενον γοργῶς . . .

Πλὴν φεῦ· ἐπῆλθεν ἡ αὐγὴ κ' ἡ ζέσις ἐψυχράνθη·
 Ἐπὶ τῆς θύρας ἴστατο προσμόνουσα μανθῶν . . .
 Φρίσσουσα τότε ἡ θελκτικὴ χορευτρία ἡσθάνθη,
 Σοχνὰ τῆς αὔρας τὴν πνοὴν εἰσπύουσαν τὴν κρούαν·
 Ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν γυμνῶν . . .

Πόσας ἡμέρας ὁ χορὸς πικρὰς ἀφίνει· πλεόν
 Χαίρειτε γέλωτες, στολαί, χοροὶ εὐφραινομένων . . .
 Βῆς διεδέχθ' ἐπίμονος τὸ ἄσμα τῆς τὸ νέον,
 Τὰς ἡδονὰς τῆς πυρετῆς ἀγχοῦ, κ' εἶν' ἐσθεσμένον
 Τ' ὄμμα τὸ πρῶν φαινόν!

4.

Ὁμοί· ἐσθέσθη . . . θελκτικὴ, λατρευομένη, νέα·
 Ἐξερχομένη ἐκ χοροῦ πικροῦ πόσον ὠραία.
 Ἀπέθανεν ἀπὸ μητρὸς ἀγκάλην, νεκρωμένην
 Ὁ θάνατος τὴν ἐρρίψεν εἰσέτι κοσμημένην,
 Ἐντὸς τοῦ τάφου, κ' ἐκλείσει τὰ σκοτεινὰ τοῦ χεῖλη·
 Ἐτοιμος ἦτο εἰς χοροὺς καὶ ἄλλους ν' ἀνατελεῖ!
 Τόσον ὠραίαν ἐσπευσεν ὁ χάριον νὰ τὴν δρέψῃ·
 Τὰ βόδα ὅσα πρὸ μικροῦ τὴν κόρην εἶχον στέψει,
 Τὰ θάλλοντα εἰς τὸν χορὸν τὴν νύκτα τὴν προτέρην,
 Ἐντὸς τοῦ τάφου ἐσδύσαν τὴν ἄλλην φεῦ, ἡμέραν!

5.

Ὡ, τὴν ἀθλίαν μοῖραν τῆς ἡ μήτηρ ἀγνοοῦσα,
 Τόσον τὸ εὐθραυστον αὐτὸ ἡγάπα ἔνθος, πόσον,
 Ἐπεμελήθη νήπιον τὴν κόρην ἀγρυπνοῦσα,
 Καὶ νύκτας τὴν ἐκοιμίζεν εἰς τῆς ζωῆς τὴν θρόσον,
 Ἐντὸς κοιτίδος ἐλαφρᾶς.

Μάτην τὰ πάντα· ἔπεσεν ἡ νέα κόρη θῆμα·
 Ὁ ὕπνος ὁ ἀπέραντος τοῦ τάφου τὴν κοιμίζει,
 Βυρὰν σκιολήχων, πελιδῶν, ψυχρὰν! Ἄν εἰς τὸ
 [μνήμα,
 Νεκρῶν ποτὲ πανήγυρις τὴν κόρην ἀφοπνίζῃ
 Νύκτα χειμῶνος μυστικῆν·

Φάσμα γελῶν ἀπαίσιαι, χοροῦ συνθέτει στέμμα,
 Κ' εἰς τὴν μητέρα τῆς «καιρὸς» φωνεῖ μυστηριώδης·
 Ψυχρὸν τῆς δίδει φίλημα προσκλίνουσα ἡρέμα,
 Καὶ σύρει διὰ τῶν μακρῶν πλοκάμων ὀστεώδεις,
 Λευκοὺς δακτύλους καὶ ψυχροὺς.

Καὶ τρέμουσαν εἰς ἔξαλλον χορὸν τὴν διευθύνει·
 Εἰς ὀρχουμένους χορευτὰς τὴν σύρει ἀερώδεις . . .
 —Εἰς τὸν αἰθέρα εἶν' ὠγρὰ κ' εὐρεῖα ἡ σελήνη,
 Καὶ βάφ' ἡ Ἴρις μὲ χροιάς ἀχάτου γαλακτώδεις,
 Τὰ μαῦρα νέφη τῆς νυκτός . . .

Ὡ πᾶσαι σεῖς, ὅσας χοροὶ ἀθροίζουον εὐτυχίας·
 Τῆς Ἰσπανίδος ἡ πικρὰ ἀς σὰς φοβίξῃ μοῖρα . . .
 Νέει παρθένοι! ἔμπλεως χαρᾶς καὶ θυμηδίας,
 Ἐδρεπε τ' ἄνθη τῆς ζωῆς μὲ ἀπληστον τὴν χεῖρα,
 Κάλλος, νεότητα, χαρὰν . . .

Ἡ τάλαινα! . . . τὰς ἐορτὰς καθεῖς τὴν ἐθεώρει,
 Λέσμην ἀνθῶν ἀρμόζουσαν εὐώδη, δρόσου πλήρη·
 Πλὴν φεῦ· ταχέως ἐκλείσει τὰ ὄμματα ἡ κόρη,
 Καθῶς καὶ ἡ Ἰσφείλια, ἣν βέσμα εἶχε σύρει,
 Δρέπουσαν ἄνθη, ποταμοῦ.

ΔΑΧΙΔΕΥΣ ΠΑΡΑΣΚΟΣ